

Ким Фебер и Йени Педерсен

УДУШВАЧ

Ким Фебер и Йени Педерсен

Удушвач

Превела от датски: *Ева Кънева*

ИМАС

Kim Faber & Janni Pedersen

KVÆLER

© Kim Faber & Janni Pedersen og JP/Politikens Hus A/S, 2021

Ким Фебер и Йени Педерсен

УДУШВАЧ

Превела от датски: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Живко Петров*

© ИК „ЕМАС“, 2023

Всички права запазени!

„Ако минаваш през ада, не спирай да вървиш.“

УИНСТЪН ЧЪРЧИЛ

29 октомври

Първа глава

Той отвори очи. Не знаеше къде се намира. Не помнеше къде е бил, когато е изгубил съзнание. Устата му беше пресъхнала. Гадеше му се. Сякаш менгеме стягаше слепоочията му.

Чувстваше се напрегнат и изплашен.

Някой простена. Той завъртя глава по посока на звука, но от трите страни на леглото се спускаше завеса. Виждаше само стерилния сив плат в сумрака.

Плъзна поглед по тялото си. Завивката едва покриваше пъпа му, но въпреки това не му беше студено. Странно защо се затрудняваше да възприеме това тяло като свое.

По гърдите му бяха налепени електроди. Вдигна лявата си ръка. Показалецът му беше защипан с малка пластмасова джаджа, а сивосин маншет пристягаше горната част на ръката му.

Изведнъж си спомни защо е тук и реалността се окажа още по-потискаща.

Мушна ръка под завивката и опипа члена си. За пръв път през шейсетте години, откакто се бе появил на този свят, пенисът му сякаш не беше негов. Чувстваше го като чуждо тяло, от което стърчи маркучето на поставения катетър.

Понечи да отмахне завивката, за да види колко голяма е раната от операцията, но се отказа. Не посмя. Извади си ръката. Стисна зъби и по бузите му рухнаха сълзи.

За него болниците представляваха непозната територия. Никога не се беше разболявал тежко и ходеше на такива места най-често за да посети болен близък. Само веднъж го бяха оперирали, и то преди повече от петдесет години.

Затвори очи. И се върна към травматичния спомен. Седи съвсем сам на твърда тъмнокафява пейка посред дълъг коридор със светлозелени стени и под с черно-бели теракотени плочки. Облечен е в бяла нощница до коленете. Краката му не достигат пода и се клатушкат нервно напред-назад. Монахиня в дълга сива роба се приближава към него. Студената светлина от лампите на тавана се отразява в очилата ѝ с тънки рамки и той не вижда дали очите ѝ гледат дружелюбно, но се надява да е така.

– Твой ред е – казва монахинята.

Той се смъква от пейката и стъпва на разтрепераните си крака. Тя му протяга хладната си суха ръка и го повежда внимателно, но категорично към някаква врата. Отваря я. Той се вцепенява, докато се взира в полумрака.

– Мамо – прошепва и влиза.

Оглежда се. Вижда друга монахиня, седнала на стол напред пода. Обгръща я конусовиден лъч ярка светлина. Носи голяма тъмнозелена гумена престилка. Той се досеща защо и докато го водят към нея, аха-аха да заплаче. Лицето на монахинята е бледа маска с големи очи и тясна, стисната уста. Безмълвно го вдига, първо го слага да седне в скута ѝ, после го застава да легне. Той се опитва да се съпротивлява и отчаяно се вкопчва в гладката хладна престилка, но монахинята, чийто дъх мирише сладниково на евкалиптови бонбони, е неумолима.

Монахинята, която го бе довела тук, пристъпва към тях.

– Не се бой, пиленце – казва. – Ще свърши още преди да си преброил до двайсет.

После се навежда и притиска парче плат към носа и устата му. Напоено е с нещо, което мирише гадно, и той затаява дъх, но след няколко секунди вече не издържа. Етеровите пари проникват в дробовете му. Едно, две, три, четири, пет, шест, седем... десет... петнайсет...

Отвори очи. Навремето ставаше дума за безобидна история – възможно най-леката хирургическа интервен-

ция. Никой не умира от извадени сливици и отстранени полипи. Но страхът на някогашното малко момче още му държеше влага.

Сега беше далеч по-лошо.

Завъртя глава и с крайчеца на окото си видя панела над таблата на леглото – множество апарати със светещи графики и числа, отчитащи жизнените му показатели. Разтрепери се.

Този път беше много, много по-лошо.

6 ноември

Втора глава

Сине Кристиансен провря колата между патрулка и товарен бус и угаси двигателя. Няколко секунди поседя с ръце върху волана, вперила празен поглед в предното стъкло. Още усещаше тежестта на ръката му върху лявото си рамо, отвращението, вулканично надигания се гняв, на косьм да изригне. С този жест той ѝ бе намекнал дискретно, че за едногодишното ѝ отсъствие от отдел „Престъпления против личността“ нищо не се е променило. Че малката им тайна не е разкрита.

Че законът на мълчанието още е в сила.

Ненавиждаше Трулс Микелсен от дън-душа.

Опита се да не обръща внимание на първите признаци на главоболие. Пресегна се, отвори жабката, извади табелка с надпис „Полиция“ и я постави зад предното стъкло. После слезе, хлопна вратата, вирна нос и подуши въздуха като ловна хрътка. Залютя ѝ в очите, запари ѝ в гърлото. Във влажната, студена ноемврийска мъгла още се усещаха остатъци от разпръснатия по-рано сълзотворен газ. Минаваше три следобед, още не се беше стъмнило, но през този сезон нощта и денят почти не се различаваха. През цялото денонощие преобладаваха отенъци на сивото.

Сине се огледа. По обичайно спокойната улица в район „Ньоревру“¹ гъмжеше от хора. Тълпи от журналисти и фоторепортери шетаха енергично напред-назад в тър-

¹ За да добиете по-добра представа за местата, в които се развива действието, в края на книгата (стр. 457) сме добавили списък на местностите, кварталите, районите и градовете, споменавани в книгата, заедно с кратки бележки за тях. – Бел. ред.

сене на очевидец. Или поне на желаещ да изкаже предположение какво най-вероятно се е случило. Сине беше паркирала пред добре поддържана пететажна жилищна сграда. Погледна нагоре. Въпреки студеното време голяма част от прозорците стояха отворени, а обитателите надничаха, любопитни да наблюдават развоя на събитията. Жителите на „Ньорebru“ бяха, меко казано, свикнали с улични ексцесии, но рядко се случваше да се стигне до кървави сблъсъци като разразилите се през последния час.

Сине отвори багажника и извади торба с бял предпазен костюм, защитна маска за носа и устата и калцуни. Полицаи в специално защитно снаряжение си отдъхваха на смълчани групички, а на петдесет метра от тях спряха направо на улицата два буса с включени буркани. Сине потрепери зиморничаво и изруга под нос. Вече усещаше, че якето, което сутринта бе облякла върху неособено дебелия пуловер, няма да я предпази от студа. Откъде да предвиди как ще приключи първият ѝ ден в отдела след едногодишно отсъствие.

Тръгна към площад „Балдер“. Мина покрай четири-ма колеги, застанали на тротоара.

– Ей, Кристиансен!

Висок полицаи пристъпи две крачки към нея и си свали маската с прорези само за устата и очите.

– Тайс! – усмихна се тя и потупа колегата си по рамото.

През последната година бе изкарала безброй дежурства в една патрулка с Тайс Улсен, колега от „Охранителна полиция“.

– Е, как е да свалиш униформата? – попита той.

– Ами... – Тя сви рамене. – Не е лошо, само дето точно сега замръзвам.

– Аз пък вече загреях. През последния час се раздвижихме доста добре.

– Разбрах.

– Ти защо си тук?

– Не ви ли съобщиха? Един е загинал от раните си.

Най-вероятно неонацист, но още не е окончателно идентифициран. Намушкали са го с нож. А двама са в критично състояние.

– По поведението на парамедиците разбрах, че има тежко пострадали.

– Какво се случи всъщност? Изглежда, ситуацията е излязла от контрол.

– Определено. Командироваха ни да пазим Клес Сидениус от крайната десница. Официално беше обявил, че ще оглави демонстрация, и предварително разтръби намерението си да изгори няколко корана. И ние, трийсетина души, дойдохме да подсигурием конституционното му право да сипе словесен бълвоч.

– Трийсет човека? Не сте никак малко.

– В началото всичко беше наред. Е, криво-ляво. Появиха се, естествено, и контрапротестиращи. Симпатизанти на бежанците, членове на банди, крайнолеви, сещаш се. Държахме положението под контрол. Докато... – Той поклати глава.

– Докато какво?

– Докато откъм „Таенсвай“ изневиделица не връхлетяха трийсет-четиресет неонацисти. И изведнъж заприждаха всякакви бабаити и гангстери. И стана една... Едва сега духовете се поукуротиха, но размириците не са стихнали напълно. Не виждам изгледи скоро да се приберем вкъщи.

– Знаеш ли къде е ръководителят ви?

– Последно колата му беше... Значи, слушай сега, излизаш на площада, завиваш наляво, минаваш покрай детската площадка и после надолу по „Балдер“.

– Кой е?

– Ръководителят ли? Дамгор.

– Аксел Дамгор. Това поне е успокоително.

– Така е. Е, доскоро, Кристиансен.

Стотина метра по-нататък Сине показа служебната си

значка на полицаите от кордона, чиято задача бе да съдържа тълпата. Наведе се и мина под найлоновата лента. Тръгна към улица „Балдер“. Окапали листа покриваха бетонните плочи на площада. Застанал до служебен бус, Аксел Дамгор разговаряше с униформен полицаи. Сине беше работила много пъти с Дамгор, натрупал опит в десетки операции на терен. Винаги съумяваше да овладее ситуацията, без да използва сила – освен в случай на крайна необходимост.

– Сине Кристиансен! Върнала си се в цивилките – поздрави я с усмивка той.

– Да – усмихна се и тя. – Започвам нов живот. Е, като казвам „нов“...

– Връщаш се в „Убийства“. Тук си заради намушкания, нали?

Тя кимна.

– Доколкото разбирам, напрежението е ескалирало.

– Определено. – Той си свали фуражката, почеса се по темето, прозиращо под оредялата коса, и пак нахлупи шапката. – Положението ще загрубва все повече.

– Чак сълзотворен газ?

– Да. Дори с подкрепленията, които се отзоваха, пак нямаше да успеем да ги разпръснем без газ. И щеше да се стигне и до повече смъртни случаи. Сигурен съм.

Сине разтърка длани, за да се сгрее.

– Как са успели да сформират такъв многолюден неонацистки отряд и да се придвижат дотук, без да ги заседем? Тях няма как да ги объркаш с възпитаници на детска градина.

– Уместен въпрос. Ако бяхме разбрали, че се задава такава компания, щяхме, естествено, да действаме по друг начин.

Сине се обърна и огледа площада.

– Къде са го намушкали?

– До маса за тенис в другия край.

Сине направи няколко крачки встрани.

– Виждаш ли я?

– Мхм – кимна тя. – Надрасканата с графити ли?

– Да. Там го намерихме. Има голяма локва кръв. Изключено е да я пропуснеш.

– Ще се погрижиш ли да отцепят периметъра?

– Заемам се веднага.

Наблизо имаше кафене. Сине беше ходила там няколко пъти. Навън, върху голяма площ, бяха изнесени маси и пейки за клиенти на заведението. Реши да отиде там – хем ще разпита за очевидци, хем ще си вземе топло питие. За жалост, нито клиентите, нито персоналът бяха видели каквото и да било, както я увериха. Купи си голямо кафе лате в картонена чаша и се върна на площада.

Започваше да се здрачава. Пристигнаха колегите ѝ от „Убийства“ и екип от лабораторията по криминалистика. Сине намъкна предпазния костюм и се отправи към местопрестъплението – масата за тенис. Двама криминалисти вече снемаша следи от отцепения участък. Тя поздрави тримата следователи.

– Откъде идваш? – попита Гайр Йенсен, хилав червенокос тип, опериран от чувство за хумор и с неизменния вид на току-що излязъл от аеродинамичен тунел. Беше връстник на Сине и работеше в „Престъпления против личността“ от много години, дори повече от нея. Оглавяваше едно от звената за разследване на убийства.

И до днес Сине не съумяваше да прецени наистина ли е съвестен следовател, или просто се старее да прави впечатление на такъв.

– От онова кафене. Разпитах дали някой не е видял нещо. Уви. Ти ли ръководиш разследването?

Гайр кимна.

– Няма смисъл да очакваме чудеса от криминалистите. Страшно мазало е: кръв, стъпки... Оръжието на убийството не е открито, затова, ако трябва да сме честни, единственият ни шанс е да намерим очевиден на инцидента.

– И на всичкото отгоре трябва да извадим късмета въпросният очевидец да пожелае да ни разкаже какво е видял – добави Сине. – Безсмислено е да се осланяме на гангстерите. По-скоро ще пожертват едната си ръка, отколкото да ни помогнат, дори когато сме погнали смъртните им врагове. Същото важи и за анархистите, и за неонацистите.

– Да, наясно сме с кого си имаме работа. Предлагам да обиколим жилищата с прозорци към площада. Ако извадим късмет, някой ще е зърнал нещичко.